

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΛΑΡΑΡΤΗΜΑ

“**ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ**”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Περιοδικά

3768

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΠΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Νέας Ἐρεύνης» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀναποκριθῆ εἰς ἀνάγκην προδηλον τοῦ παρ' ἡμῖν νομικοῦ κόσμου, ἄρχεται ἀπὸ σήμερον τῆς ἐκδόσεως «Νομικοῦ Παραρτήματος» ἐν τῷ ὅποιῳ θὰ συγκεντρωθῆ δὴν τῷ χρόνῳ ὅλη ἡ νομολογία τῶν δύο ἀνωτάτων δικαστηρίων τῆς Νήσου. Τὸ «Νομικὸν Παραρτήμα» θὰ ἴσται ὅλως αὐτοτελές καὶ ἀνεξάρτητον τῆς πολιτικῆς ἐφημερίδος, πλὴν τῆς νομολογίας δὲ θὰ περιλαμβάνη καὶ διατριβὰς καθαρῶς ἐπιστημονικὰς ἐπὶ ἐνδιαφερόντων ζητημάτων. Θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός, ἢ συνδρομῇ δὲ αὐτοῦ ὀρισθῆ εἰς ὄρ. 5 ἐτησίως.

Ἄριθμ. 3 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Π. Φούμης Ἐφέτης

Ἄκυροι ὁ πλειστηριασμός λόγῳ μὴ ἐμπροθέσμου προσκλήσεως τῶν φαινομένων ἐνυποθήκων δανειστῶν, καίπερ ἐξωφλημένων τῶν ἀπαιτήσεων, ἐφ' ὅσον θεβαιούται ἡ ὑπαρξίς των διαπιστοποίησεως τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

Ἐπειδὴ ἡ ζήτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος Μουσταφᾶ Κασσαπάκη ὅτι ἡμάρτημένως ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον Χανίων ὅτι εἶνε ἄκυρος ὁ ἀνακαπτόμενος πλειστηριασμός, λόγῳ ὅτι δὲν ἐκλητεύθησαν δύο τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ οἱ ἐν τῇ σχετικῇ πιστοποιήσει τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἀναφερόμενοι ὡς ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ἀβάσιμος ἐστὶ, διότι κατὰ

τὸ ἄρθρον 383 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ 1880 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, ἡ τοιαύτη κλήτευσις διατάσσεται ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότητος, ἡμάρτημένως δ' ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἐν γνώσει τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως, κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, πρόβη εἰς τὴν ἐνέργειαν ἀκύρου πράξεως πεισθείς, ὡς ἀναφέρει, εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐπισπεύδοντος. Τὸ γεγονός δ' ἂν οἱ φαινόμενοι ἐνυπόθηκοι δανεισταί εἶχον ἐξοφλήσει ἢ μὴ τὰς ἀπαιτήσεις των, δι' ἧς ἡ ὑπόθηκη, χωρὶς νὰ ἔχη γίνει πράξις περὶ τούτου εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, ὡς ὁ ἐπισπεύδων ἰσχυρίσατο, δὲν ἐδικαιολογεῖ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, νὰ προβῆ εἰς τὴν παρὰ τὸν Νόμον ἐνέργειαν ἀκύρου πράξεως, μὴ ὄντα ἀρμόδιον νὰ κρίνη περὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς ἐξοφλήσεως, ἐτι δὲ μᾶλλον ἀφοῦ οὐδὲ ἐγγράφων θεβαιούν τὴν ἐξοφλήσιν ἐπεδείχθη αὐτῷ.

Οὐδὲ καθιστώσιν ἐγκυρον ἐκ τῶν ὑστέρων τὸν πλειστηριασμόν αἱ κατ' ἔφεσιν προσαγόμεναι δύο συμβολαιογραφικαὶ πράξεις, ἐξ ὧν δεικνύται, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δύο ἐγγεγραμμένων ἐνυποθήκων δανειστῶν εἶχον ἐξοφληθῆ πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἢ μία τῶν ὁποίων εἶνε καὶ

μεταγενεστέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐπομένως ἢ ἐν αὐτῇ δήλωσις, ὅτι εἶχεν ἐξοφλήσει ὁ δανειστής πρὸ πολλῶν ἐτῶν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ δύναται νὰ ἦνε καὶ ὑποπτος.

Εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου οὐδὲν ἔνομον συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ἄλλου δανειστοῦ αὐτοῦ προσβάλλεται ἐκ τῆς μὴ ἐγκαιροῦ προσκλήσεως τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν, τῶν ἐχόντων πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐξωφλημένας τὰς ἀπαιτήσεις των, διότι οἱ τοιοῦτοι μὴ ἔχοντες ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ οὐδένα λόγον ἔχουσι νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν πλειστηριασμόν, καὶ ἐπέληθ' δι' αὐτῶν συναγωνισμὸς κατὰ τὴν πλειοδοσίαν καὶ οὕτω προσενεγθῆ μείζον τίμημα διὰ τὰ ἐκπλειστηριαζόμενα, καὶ συνεπῶς ἢ μὴ ἐγκαιρος πρόσκλησις των δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὸν πλειστηριασμόν καὶ εἶδει ν' ἀπορριφθῆ ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀναισθητή.

*Ἀριθμ. 8 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Συνλ. Παπαντωνιάκης

Πλειστηριασμός ἀρξάμενος ὑπὸ δανειστοῦ καὶ ἐγκαταλειφθεὶς συνεχίζεται ὑπὸ παντός ἄλλου δανειστοῦ. Μὴ καταβληθέντος τοῦ υπερθέματος γίνεται ἀναπλειστηριασμός. Ἄκυρος νέος ἐξ ὑπαρχῆς πλειστηριασμός ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων.

Ἐπειδὴ πᾶς δανειστής δικαιούται μὲν νὰ αἰτήσῃται τὴν ἐξοφλήσιν τῆς ἀπαιτήσεώς του καὶ διὰ καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου του, ἀλλ' ἐὰν τὴν ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν ἐπεχείρησεν ἕτερος δανειστής τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, δι' αἰονδήποτε δὲ λόγον δὲν ἐπεράτωσε τὸν πλειστηριασμόν, πᾶς ἕτερος δανειστής δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀρξάμενας πράξεις κατὰ τὸ ἄρθρον

369 τῆς ἐφαρμοστέας Παλαιᾶς Πολ. Δικονομίας, ἐπ' ὀνόματί του, ἢ νὰ προβῆ εἰς ἀναπλειστηριασμόν, ἐὰν γενομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν κατατέθῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 373 τῆς αὐτῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων συναγεται ὅτι, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἐγκατελείφθησαν αἱ ἀρξάμεναι τῆς ἐκποιήσεως πράξεις, δικαιούται ὁ ἕτερος δανειστής εἴτε νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτας εἴτε νὰ ἐπιζητήσῃ ἄλλως πως τὴν εἰσπραξίαν τῶν ὀφειλομένων, δι' ἐκποιήσεως λόγου χάριν ἐτέρων ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ προβῆ εἰς νέον πλειστηριασμόν καὶ ὅποταν δὲν καταβλήθῃ τὸ ὑπερθεμα ἢ ἐνεργεῖα ἀναπλειστηριασμοῦ εἶναι ἀπαραιτήτος καὶ δὲν δύναται συνεπῶς νὰ ἐνεργηθῆ νέος πλειστηριασμός ἐξ ὑπαρχῆς. Καὶ ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων εἶχεν ἐνεργηθῆ πλειστηριασμός καὶ δὲν εἶχε κατατεθῆ τὸ ἐκπλειστηρίασμα, νομίμως εἶδει νὰ ἐνεργηθῆ ἀναπλειστηριασμός ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ὑπερθεματιστρίας Ὁθωμανικῆς Ὁρφανικῆς Τραπεζίας, νῦν ἐφεσιβλήτου ὅπως καταβάλλῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦτο, τούτου δὲ μὴ γενομένου, ὁ ἐνεργηθεὶς δεύτερος πλειστηριασμός διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 495 τοῦ 1901 ἐκθέσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Γραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου Καστελλίου Πεδιάδος ἐγένετο ἀκύρως, ἢ ἀκυρότης δ' αὕτη ὡς συνέπειαι ἐν προκειμένῳ ἔχει τὴν ἀπύρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, κατὰ τὰς ὀρθὰς σκέψεις καὶ διατάξεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ ἐπίδικος ἀνακοπή. Ἡ τοιαύτη δὲ λύσις τοῦ ζητήματος δὲν αἶρει τὰς ἐκ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν πηγαζούσας ἐγγυήσεις, καθόσον ἡ δύνατο καὶ ὁ τὸν δεύτερον πλειστηριασμόν ἐνεργήσας δανειστής καὶ ὁ κατ' αὐτὸν τελευταῖος ὑπερθεματιστὴς ἀναδειχθεὶς, νὰ

πληροφορηθῶσι περὶ τῆς γενομένης πρώτης κατασχέσεως, συμβουλευόμενοι τὰ ἀρμόδια βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν, εἰς ἃ, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 360 τῆς παλαιᾶς Δικονομίας, ἐγγράφεται ἡ γενομένη κατάσχεσις, διὰ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ προγράμματος εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, οὐδ' ἔχει σημασίαν, προκειμένου περὶ κατακυρώσεως γενομένης παρὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ὅτι ἡ ἐφesiβλήτος προσκληθεῖσα ὡς ἐνυπόθηκος δὲν ἔφερεν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ δὲ ἀναγγελία τῆς ἐφesiβλήτου κατὰ τὴν κατάταξιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τοῦ δευτέρου τούτου πλειστηριασμοῦ ἐγένετο, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀναγγελίας καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 742 τοῦ 1903 πρακτικοῦ δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἡρακλείου, ὑπὸ τὴν ρητὴν ἐπιφύλαξιν παντός δικαιώματος τῆς ἐφesiβλήτου ἀπορρέοντος ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ πρώτου πλειστηριασμοῦ. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, κατ' ἀσθενεστέραν τοῦ Δικαστηρίου γνώμην, ὅτι ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν δεύτερον πλειστηριασμὸν προσεκληθῆ ὡς ἐνυπόθηκος δανειστής ἢ ἐφesiβλήτος καὶ δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην, παρητήθη σιωπηρῶς παντός δικαιώματός τῆς πηγάζοντος ἐκ τῆς ἐνεργείας παρ' αὐτῆς τοῦ πρώτου πλειστηριασμοῦ, καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐγκύρως ἐγένετο ὁ δεύτερος πλειστηριασμός.

Ἄριθμ. 9 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς I. Βούλγαρης Ἐφέτης.

Ἡ ἐν γνώσει τῆς ὑπερόγκου βλάβης χρήσις ἀγοραθέντος πράγματος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ συνεπάγεται ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τῆς διακρήσεως τῆς ἀγοραπωλησίας.

Ἐπειδὴ ὁμολογούντων τῶν ἐναγόντων διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, ὅτι τὰ

ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα κτήματα κατέλαβον εὐθὺς μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πωλητηρίου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθμὸν 12501 καὶ χρονολογίαν 27 Σεβρίου 1896 τοῦ συμβολαιογράφου Σητείας Εὐστρ. Βουρδουμπάκη, ἅτινα καὶ κατεῖχον καὶ ἐνεμοντο ἔκτοτε, παρέδωκαν δὲ εἰς τὸν ἐναγόμενον πωλητὴν τὴν 4 Ἰανουαρίου 1899, 390 ὀκάδας ἐλαντι ἐναντι τοῦ τιμήματος τῆς προσβλημένης ἀγοραπωλησίας, πρόδηλον ὅτι οὐδὲν εἶχον οὔτοι δικαίωμα πρὸς ἔγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς περὶ διακρήσεως τῆς ἀγοραπωλησίας ταύτης λόγω ὑπερόγκου βλάβης κατὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφεστάτην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 359 τοῦ ἐφαρμοστέου ἐν προκειμένῳ Ὁθωμανικοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος καθ' ὃ, ἐὰν ὁ ἀπατηθεὶς ἀγοραστής, ἀφοῦ μάθη ὅτι ἐν τῇ πωλήσει ὑπάρχει ὑπερόγκος βλάβη, διαθέσῃ τὸ πρᾶγμα κατὰ τινὰ τῶν παρεπομένων τῇ κυριότητι τρόπον, ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα τῆς διακρήσεως· βᾶσιμος ἀρα ἡ σχετικὴ ἔνστασις τοῦ ἐναγόμενου καὶ ἐφesiβλήτου Μεχμέτ Ζεϊράκη καὶ ἀπορριπτέα τῷ λόγω τούτῳ ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ, ἥτις ἄλλως τε καὶ κατ' οὐσίαν ἐξεταζομένη ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκαλουμέναις ἀποφάσεσιν ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς ὡς τοιοῦτους καὶ τὸ Δικαστήριον ταῦτο ἀναφέρεται.

Ἄριθμ. 12 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Μιχ. Κοκολάκης ἀνακληρωτής

Αἱ περὶ ὑπερόγκου βλάβης διατάξεις τοῦ καταργηθέντος Ὁθωμ. Ἀστυκοῦ Κώδικος ἰσχύουσιν ἐφ' ὅσον ἡ προσβολὴ τοῦ δικαιώματος ἐγένετο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου ἐκείνου.

Ἐπειδὴ ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἀπεφάνθη, ἐν προκειμένῳ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ 332 Νόμος περὶ σχε-

δίωκων τῶν πύλεων, ἅτε μὴ προκειμένου περὶ ἀνοιγμάτων ἐπὶ μεσοτοιχοῦ ἐπικαίνου, ἀλλ' ὁ ὀθωμανικὸς Ἀστυκὸς Κώδικς ὃς καὶ ἴσχυε καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ προσβολή τοῦ κατὰ τὴν ἐνάγουσαν δικαιοματος αὐτῆς.

Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 332 Νόμου καὶ τοῦ Νέου Ἀστυκοῦ Κώδικος συνάγεται, ὅτι διὰ τοῦ Νόμου 332 κατηργήθησαν τέλειον αἱ περὶ ὑπερόγκου βλάβης ἐνεκεν ἐπιβλέψεως διατάξεις τοῦ Ὄθωμανικοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ὡς εἴρηται ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἔχοντα Ὄθωμαν. Ἀστυκὸν Κώδικα (1) ἀρθρ. 1202 ὑπερόγκος βλάβη ὑφίσταται ὅταν γίνεται ἐπιβλεψις εἰς μέρη ὑπὸ γυναικῶν συχναζόμενα, καὶ ὅταν ἔτι αἱ οἰκίαι δὲν εἶναι συναπται, βάσιμος ἄρα τυγχάνει ἡ ἀγωγή καὶ δεόν νὰ γένηται δεκτὴ ἀφοῦ ἐκ τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου αὐτοψίας καὶ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων συνεπειὰ τῆς εἰρημένης προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου πλήρως ἀπεδείχθη καὶ ὅτι γίνεται ἐπίβλεψις εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἀνωγείου τῶν ἐφεσειόντων, καὶ ὅτι τὰ παράθυρα μὴ ὑπάρχοντα πρότερον εἰς τὴν ἡν νῦν εὐρίσκονται θέσιν κατεσκευάσθησαν ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, μολονότι καὶ ἂν ὑπῆρχον ὄντως πρότερον τὰ παράθυρα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν προκειμένῳ δὲν θὰ ὠφέλει τὴν ἐναγομένην, ἀφοῦ οὐδαμῶς ἰσχυρίσθη ὡς ὠφελεῖ νὰ πράξῃ κατὰ τὴν α'. συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ὅτι εἶχεν ἀποκτήσῃ νομίμως τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβλέψεως ἡ τοῦ ἔχειν τοιαῦτα.

Ἄριθμ. 16 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Στυλ. Παπαντωνιάκης.

Ἡ μεταγενεστέρα καταχώρισις ὑποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ τιμήματος ἐπὶ πιστώσει πωληθέντος κτήματος εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς προηγηθείσης μεταγραφῆς τῆς πωλήσεως τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑπὸ τοῦ ἐπὶ πιστώσει ἀγοραστοῦ πρὸς τρίτον.

Ἐπειδὴ οὐδεμία μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑπάρχει ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον ἀνήκον ἀρχικῶς εἰς τὴν ἐφεσιβλήτον Ἀτιγὲν Ταχηροπούλαν μετεβίβασθη εἰς τὸν Ἀλῆν Μασλουμάκην ἐπὶ πιστώσει μέρους τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως, καὶ ὅτι ὁ ἀγοραστής οὗτος μετεβίβασε κατόπιν τὸ κτήμα τοῦτο εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7006 πωλητηρίου ἐγγράφου γενομένου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Νεαπόλεως Γεωργίου Μαρκάκη, ἥτις καὶ μετέγραψε τὸν τίτλον τοῦτον τῆς ἀγοραπωλησίας πρὶν ἢ μεταγραφῆ ἢ πρὸς τὸν Μασλουμάκην πώλησις ἐκ μέρους τῆς Ἀτιγῆς, καὶ πρὶν ἢ ἔτι ἐγγραφῆ ἢ ἐκ τοῦ νόμου αὐτεπάγγελτος ὑποθήκη διὰ τὸ πιστωθὲν τίμημα, αἵτινες πράξεις κατεχωρίσθησαν μεταγενεστερῶς εἰς τὰ ἀρμόδια βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν. Ἄλλ' ἢ μεταγενεστέρα αὕτη καταχώρισις τῆς ὑποθήκης εἶνε ἐπικρατεστέρα τῆς προηγηθείσης μεταγραφῆς τῆς ἐκκαλοῦσης, καθότι ρητῆ εἶνε ἡ διάταξις τοῦ ἡμετέρου Νόμου ἐν ἀρθρῳ 3 ἐδ. β'. ὀρίζοντος ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν γίνῃ ἢ μεταγραφῆ οὐδεμία μεταγραφῆ ἢ ἐγγραφῆ δικαιωμάτων κτηθέντων κατὰ τοῦ νέου ἰδιοκτητοῦ δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἐναντίον τῆς ὑποθήκης, διὰ τὸ πιστωθὲν τίμημα· καὶ κατὰ τοῦτο δὲ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐκαινοτόμησε, ὡς ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει, τοῦ τε Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Γαλλικοῦ, θελήσας

ν' ἄρη διὰ τῆς ρητῆς διατάξεως πᾶσαν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διχογνωμίαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νόμων τούτων ὑφισταμένην, κυρίως ἐπὶ παρεμφεροῦς ζητήματος γενικωτέρας περιπτώσεως ὡς τὸ ἂν πρέπη τοῦτέστιν ἢ οὐ ὁ μεταγράφας τὸν ἴδιον τίτλον νὰ προσλάβῃ ἐν τῇ μεταγραφῇ καὶ ὅλας τὰς προηγουμένας πράξεις μεταβιβάσεως μέχρι τοῦ προκλήτορος, ἐὰν δὲ ἐν προκειμένῳ προσεγένετο ζημία εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν, παραίτιος τῆς ζημίας εἶνε αὕτη αὕτη, ἥτις ἀγοράσασα ἀκίνητα ὤφειλε συμβουλευμένη τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν νὰ ἐξακριβώσῃ τίνι τρόπῳ ἐγένετο κύριος καὶ ἂν πράγματι ἦτο; τοιοῦτος ὁ δικαιοπάροχος αὐτῆς, ὁ δὲ κατ' ἔφεσιν ἤδη προτεινόμενος ἰσχυρισμὸς αὐτῆς, ὅτι τὸ πρὸς τὸν Ἀλῆν Μασλουμάκην πωλητήριον μεταγράφη πρὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης τῆς ἐφεσιβλήτου, διότι ἐν τῷ δευτέρῳ μεταβιβαστικῷ συμβολαίῳ ἀναφέρεται συνοπτικῶς ὅτι ὁ Μασλουμάκης ἠγόρασε παρὰ τῆς Ἀττιγῆς, ἄνευ σημασίας ἀποβάνει ἀπέναντι τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ νόμου, ἀπαιτοῦντος ἐν προκειμένῳ ἰδιαιτέραν μεταγραφὴν τοῦ τίτλου τοῦ προκλήτορος.

Ἄριθμ. 25 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δαμίρης Πρόεδρος.

Ἡ λόγῳ κοινῆς ὠφελείας ἀναγκαστικῆ, ἀπαλλοτριώσεως συνεπάγεται περιορισμὸν τῆς κυριότητος τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριωθέντος μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο χρησιμεύει πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς δημοσίας ἀνάγκης, πέραν δὲ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐγένετο ἡ ἀπαλλοτριώσεως ὁ κύριος τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τοῦτο.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ Δήμου ὅτι οὐχὶ νομίμως ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τῶν ἐφεσιβλήτων, ἐν ᾗ τὰ γήπεδα περὶ ὧν αὕτη, ἀπηλλοτριώθησαν λόγῳ κοινῆς ὠ-

φελείας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 195 τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1902 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου, ἐγένετο ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας των ὑπὸ τῆς ὀρισθείσης ἐπιτροπῆς καὶ κατετέθη τὸ τίμημα παρὰ τῇ Τραπεζῇ Κρήτης εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τότε δικαιοῦχου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 11 τοῦ Νόμου 335 τῆς 11ης Ἀπριλίου 1901, τυγχάνει ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον, καθόσον διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 195 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου, ἦν δικαιοῦται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ Δικαστήριον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου τῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τοῦ ζητήματος ἂν ὑπῆρχεν ἢ οὐ περίπτωσις ἀπαλλοτριώσεως λόγῳ κοινῆς ὠφελείας, καθόσον περὶ τούτου κυριαρχικῶς κρίνει τὸ Ἡγεμονικὸν Συμβούλιον, δὲν γίνεται ἀπαλλοτριώσεως ὁλοσχερῆς τῶν ἐκατέρωθεν τῆς κατὰ προέκτασιν τῆς ὁδοῦ Ποτιῆ ἐπὶ τῆς Τάφρου Κρύου Βрусαλιοῦ συνιστωμένης ὁδοῦ δέκα μέτρων, ἀλλὰ μόνον ἐφόσον ὑπάρχει ἀνάγκη πρὸς τοποθέτησιν τῶν στηριγμάτων τῆς ὁδοῦ (πρανῶν), κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἡ ἰδιοκτησία τῶν ἐφεσιβλήτων ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου δὲν περιορίζεται τοῦτο δὲ συνάγεται σαφῶς α'.) ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ περιεχομένης σκέψεως «ἀπαλλοτριῶσι τὰ τε κτήματα τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἰδιωτῶν, τὰ τυχὸν καταλαμβάνόμενα χάριν τῶν ἔργων τούτων καὶ ἔση ἔκτασις ἐπαρκεῖ πρὸς τοῦτο» β'.) ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ διατακτικῷ ἡ αὕτη ἀπόφασις ἀποφάνεται ὅτι ὑπάρχει περίπτωσις ἀπαλλοτριώσεως λόγῳ κοινῆς ὠφελείας τοῦ χώρου κατὰ προέκτασιν τῶν ὁδῶν Ποτιῆ καὶ Σπλάτζιας κατὰ τὰ ἐγκεκριμένα σχεδιαγράμματα γ'.) ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 224 τῆς 10ης Ἰουλίου 1902 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καθ' ἣν ἀνεκρίθη δ' ἡ ἐν τῇ τάφρῳ κατάληψις ὑπὸ τοῦ Δήμου γηπέδων πλάτους 36 ἐν ὄλῳ μέτρων,

ἦτοι 12 μ. διὰ τὴν ὁδὸν αὐτὴν καὶ 12 μέτρα ἐκατέρωθεν ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς διὰ τὰ πρανή τῶν ἐπιχωματώσεων, ἐφ' ὧν θὰ στηρίζεται ἡ ὁδὸς» καὶ παρεκκτιῶν «νὰ μεληθῆ ἵνα κηρυχθῶσιν ἀρμοδίως κατὰ τὸν Νόμον ὡς ἀπαλλοτριώσιμα ἀναγκαστικῶς λόγῳ κοινῆς ὠφελείας ὑπὲρ τοῦ Δήμου αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ ἐντὸς τῆς τάφρου οἰκόπεδα ὅσα ἐν τῇ ὁριστικῇ σχεδίῳ θέλουσι φαίνεσθαι ὡς καταληπτέα, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰς ὁδοὺς τὰ πρανήκτλ.» ἐξ ὧν δὲ τούτων προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ κατάληψις τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ 10 μέτρων ἦτο ἀναγκαίαι διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ὑποστηριγμάτων, ἐπομένως καὶ ἡ ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν μόνον διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν δέον νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἐγένετο, καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο ἀνάγκη πρὸς πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, τὸ δὲ περιπλέον ἦτο τὸ ἔδαφος καὶ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑποστηριγμάτων χώρου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοὺς ἐφεισιβλήτους, δυνάμενους νὰ διαθέτωσι ταῦτα κατὰ βούλησιν ἀρκεῖ νὰ μὲν ἀπρόσβλητον καὶ ἀπαρκαμεικτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἔχη τὰ στηρίγματα τῆς ὁδοῦ ἐπ' αὐτοῦ, ἐπιβληθέντος κατὰ τοῦτο περιορισμοῦ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐφεισιβλήτου.

Ἐπειδὴ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τῆς ὑπ' ἀριθμ. 195 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου ἐνισχύει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 28 τῆς 20 Μαρτίου 1903 ἀπόφαισις τοῦ αὐτοῦ Ἡγεμον. Συμβουλίου καθορίζουσα σαφῶς τὸ ἐννοεῖν ἡ ἀπαλλοτριώσις ἡ ὑπ' ἀριθμ. 195 ἀπόφαισις. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἀμφοτέραι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου, ἦτε ὑπ' ἀριθμ. 195 ἡ πιστοποιήσασα τὴν ὑπαρξίν τῆς δημοσίας ἀνάγκης καὶ διατάξασα τὴν ἀπαλλοτριώσιν 36 μέτρων γῆς, καὶ ἡ ταύτην ἐρμηνεύσασα ἡ ἀνακαλέσασα ὑπ' ἀριθμ. 28, δι' ἧς περιορίσθη ὁ ἀπαλλο-

τριωτέος χώρος εἰς τὰ πράγματι ἀναγκαζοῦντα διὰ τὸ κατασκευαστέον ἔργον, εἶναι φύσεως καθαρῶς διοικητικῆς, καὶ ὡς τοιαῦται διαφεύγουν τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐπομένως ἡ τῶν ἐναγόντων ἀγωγή ἔπρεπε νὰ γίνῃ δεκτὴ συμφώνως πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 28 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου, ἐφ' ὅσον τὸ αἰτιτικὸν ταύτης προσκαρμύζεται πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως. Ἐπικρατησάσης ὅμως τῆς γνώμης ὅτι τὸ Δικαστήριον δικαιοῦται καὶ δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθμ. 195 ἀποφάσεως συνάγονται τὰ ἐξῆς: ὁ Δῆμος ἐζήτησε τὴν ἀπαλλοτριώσιν διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἐν ἔργον (ὁδὸν) πλάτους 16 μέτρων ἡ ὁδὸς αὕτη βεβλῶς ἐξυπηρετεῖ δημοσίαν ἀνάγκην· ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου μέρους δὲν ἐζήτησε νὰ κατασκευάσῃ ἔργον ἐξυπηρετοῦν δημοσίαν ἀνάγκην, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν στερεότητα τῆς ὁδοῦ διὰ κατασκευῆς πρανῶν. Τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἡγεμόνος διέταξεν ἀπαλλοτριώσιν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου μέρους συμφώνως πρὸς τὸ σχεδιαγράμμα τῆς ὁδοῦ, ἄρα διέταξεν ἀπαλλοτριώσιν πρὸς ὑποστήριξιν ἀπλῶς τῆς ὁδοῦ, ἦτοι τοῦ μόνου ἔργου διὰ τὸ ὅποιον ἐζήτησε τὴν ἀπαλλοτριώσιν, ἐπομένως ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου οἱ ἐνάγοντες ἔχασαν μόρια τῆς κυριότητος των, ἐφ' ὅσον ἀπῆται ἡ κατασκευὴ τῶν ὑποστηριγμάτων μετὰ τὴν κατασκευὴν τούτων εἰμειναν κύριοι τοῦ ἐπιδίκου μέρους ἐπὶ τὸ ὅποιον δὲν ἐξυπηρετεῖται δημοσίαι ἀνάγκη καὶ δύναται νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ Δῆμος, κατασκευάσας τὰ πρανή, ἔδαπανησε περισσότερα τῆς ἀξίας τῆς γῆς ἢ οὐ, ἢ ἂν ἔχη ἡ οὐ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 906 τοῦ τῶς ἰσχύοντος Ὀθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, παρέλκει. Πρὸς δὲ ἠδύνατό τις εἰπεῖν κατ' ἄλλην ἀσθενεστέραν τοῦ Δικαστηρίου τούτου γνώμην, ὅτι ἀποφασί-

σθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐδαφικῆς ἐκτάσεως ἐν συνόλῳ 36 μέτρων διά τὸ ἀνοιγμα τῆς δημοτικῆς ὁδοῦ καὶ διά τὴν τοποθέτησιν τῶν πρανῶν αὐτῆς, συνετελέσθη αὕτη ὑπὲρ τοῦ ἐγκαλοῦντος Δήμου, μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς ὀρισθείσης ἀποζημιώσεως, ἀφορῶντος ὀλοκλήρου τὴν εἰρημένην ἔκτασιν, ἀπὸ τῆς καταθέσεως δὲ ταύτης καὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἔργων τῆς ρυμοτομίας, γεγονότων λαβόντων χώραν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς μεταγενεστέρως ὑπ' ἀριθμ. 28 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, ἐκτίσαστο ὁ ἐγκαλῶν δικαίωματα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀναφαίρετα καὶ μὴ δυνάμενα νὰ προσβληθῶσι διά τῆς ὡς εἴρηται μεταγενεστέρως ἀποφάσεως, ἥτις εἴτε ὡς ἐρμηνευτικὴ τῆς πρώτης χαρακτηρισθῆ εἴτε ὡς ἀνακλητικὴ, δεχομένη περιορισμὸν τῆς κυριότητος τῶν ἐφεσιδλήτων ὑπὲρ τοῦ Δήμου πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πρανῶν τῆς μελλούσης νὰ διέλθῃ ὁδοῦ, ἀντιτίθεται πρὸς τὰς σαφεῖς διατάξεις τῆς προγενεστέρως ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθμ. 195, δι' ἧς ἀποφασίζεται ἡ ἀπαλλοτριώσις ὀλοκλήρου τοῦ εἰρημένου χώρου, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν νόμον μὴ ἀναγράφοντα οὐδαμοῦ περιπτώσιν οἰουδήποτε περιορισμοῦ τῆς κυριότητος λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης ἢ κοινῆς ὠφελείας ἀλλ' ἀναγνωρίζοντα μόνον περίπτωσιν ἀπαλλοτριώσεως, ἥτοι γενικῆς ἀπωλείας τῆς κυριότητος πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δ' ἄλλως τε τῆς λέξεως «ἀπαλλοτριώσις» ἐμφαίνεται ἡ ἀπώλεια τοῦ δικαίωματος τῆς κυριότητος τοῦ τέως κυρίου καὶ ἡ μετάθεσις αὐτοῦ πρὸ τὸν ὑπὲρ οὗ διετάχθη ἡ ἀπαλλοτριώσις μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν νομίμων διατυπώσεων, τὴν κατὰθεσιν τοῦ τέστι τῆς ὀρισθείσης ἀποζημιώσεως, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης πράξεως λογίζεται συντετελεσμένη ἡ ἀπαλλοτριώσις καὶ ἡ μεταβίβασις θεωρεῖται ἀμετάκλητος· εἴναι

δὲ ἀδιάφορον ἂν καλῶς ἢ κακῶς διετάχθη ἡ ἀπαλλοτριώσις, καὶ ἂν συντρέχῃ ἢ περιπτώσιν τῆς κοινῆς ὠφελείας, καθ' ὅσον ἀπαξ ἀναγνωρισθείσης τοιαύτης, ἔστω καὶ πρὸς τοποθέτησιν μόνον τῶν πρανῶν διά τὴν ὑποστήριξιν τῆς ὁδοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς ἄλλον σκοπὸν, ἢ κυριότητος τῶν ὑπὸ τῶν πρανῶν τούτων καταλαμβανομένων γηπέδων μετεβιβάσθη εἰς τὸν Δήμον, ἢ ἔρευνα δὲ τοῦ ζητήματος ἂν ταῦτα ἐξυπηρετοῦσι τὴν δημοσίαν ἀνάγκην ἢ κοινὴν ὠφέλειαν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, τῆς περιπτώσεως, πότε ὑπάρχει κοινὴ ὠφέλεια, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἥτις βεβαίως δύναται ἀνὰ πᾶσιν στιγμῆν νὰ μεταρρυθμίσῃ ἢ ἀνακαλέσῃ τὴν πρώτην ἀπόφασίν τῆς, ὡς πράξιν καθαρᾶς διοικήσεως, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτίθησαν δικαίωματα ὑπὲρ τρίτων, τὰ ὅποια οὐχ' ἤττον ἀπαξ κτηθέντα δὲν δύναται πλέον νὰ προσβάλλῃ δι' ἀνακλήσεως ἢ καὶ δι' ἐρμηνείας ἀκόμη ἀντικειμένης πρὸς τὰς σαφεῖς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τρίτος δὲ ἐν προκειμένῳ εἶνε καὶ ὁ Δήμος, καθόσον τὰ συμφέροντα αὐτοῦ δὲν ταυτίζονται πρὸς τὰ τοῦ Δημοσίου, ἄνευ δὲ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ δὲν θὰ ἠδύνατο ἡ Διοικητικὴ ἀρχὴ νὰ περαιτηθῇ τῶν εἰρημένων ὑπὲρ αὐτοῦ δικαιομάτων, καθ' ὃν τρόπον, μὴ συναινοῦντος τοῦ ἰδιοκτῆτου τῶν ἀπαλλοτριωθέντων γηπέδων, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ματαιωθῇ ἡ ἀπαξ κηρυχθεῖσα ἀπαλλοτριώσις μετὰ τὴν κατὰθεσιν τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἄριθμ. 28 τοῦ 1907.

Εισηγητῆς Π. Φούμης Ἐφέτη.

Καθισταμένης ἀδύνατου, ὑπαιτιότητι τοῦ δανειστοῦ, τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ καταβαλόντος τὴν ὀφειλὴν ἐγγυητοῦ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, ὑπόχρεως ἐστὶν ὁ δανειστής εἰς ἀποζημιώσεις, τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην δύναται νὰ ἀντιτάξῃ ὁ ἐγγυητῆς κατὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ καταβάλλων ἐγγυητῆς ἔχει ἀνγκωγὴν κατὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ κατέβηκεν ὀφειλέτου κατὰ τὸ 657 ἄρθρον τοῦ Ὁθ. Ἄστ. Κώδικος, ἐφ' ὅσον δὲ ὑπαιτιότητι τοῦ δανειστοῦ καθίσταται ἀδύνατος ἢ ἱκανοποιήσας τοῦ ἐγγυητοῦ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, ὑπόχρεως ὁ δανειστής εἰς ἀποζημιώσεις, ἢν ὑποχρέωσιν δικαιούται ὁ ἐγγυητῆς ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ καταδιώκοντος αὐτὸν δανειστοῦ. Ἰσχυριζομένου δὲ τοῦ ἐνκατομένου ἐγγυητοῦ ὅτι ἢ ἢν ἠγγυήθη ἀπαίτησις ἢν ἠσφαλισμένη διὰ πρώτης ὑποθήκης ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ὅτι, ἐκποιήσεως περ' ἄλλων δανειστῶν τῆς ὑποθήκης ἐκείνης, δὲν ἠγγέλθη ἢ ἐνάγουσα ἵνα λάβῃ προνομικῶς τὸ ἐκπλειστηριασμα μετὰ τὴν ἀφίρσειν τῶν ἐξόδων δρ. 600, καὶ ὅτι μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν τῆς ὑποθήκης ἐκείνης γενόμενον τὴν 18 Αὐγούστου 1903 ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει ἄλλην περιουσίαν ἐξ ἧς νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ ἐνκατομένος ἐγγυητῆς, ἤμικρτε τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον μὴ ἐπιβαλὼν περὶ τούτων ἀποδείξει.

Ἄριθμ. 30 τοῦ 1907.

Εισηγητῆς Δ. Δαμίρης Πρόεδρος.

Ἐπὶ ἀναγγελίας ἀπαιτήσεως ἐξ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ πηγαζούσης, ὁ κατ' ἀλληλοχρέων ὑπολογισμὸς δεῖν νὰ γείνη μεχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, οὐχὶ δὲ μεχρι τῆς ἀναγγελίας.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ἐστὶ ὁ ἀλληλόχρεως ὑπολογισμὸς εἶδει νὰ γείνη μεχρι τῆς ἀναγγελίας, ἔκτοτε δὲ μεχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος νὰ ὑπολογισθῇ τόκος ἐπὶ τοῦ μένοντος ποσοῦ μεχρι τελεσιδικίας τοῦ πίνακος, δὲν εἶναι βᾶσιμον ἐν γένει, καθόσον ἡ ἀναγγελία ἐγένετο πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου περὶ ἀλληλοχρέου καὶ ἐπομένως τὸ ἀλληλόχρεον θὰ ἐπεκταθῇ οὐχὶ μεχρι τῆς ἀναγγελίας ἀλλὰ μεχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκτὴ ἢ ἔφεσις

Ἄριθμ. 32 τοῦ 1907.

Εισηγητῆς Κ. Παπαδάκης Ἐφέτης.

Ἀπορριπτεῖα ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἔφεσις ἢν ὁ ἐκκαλὼν δὲν παρέστη νὰ ὑποστηρίξῃ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 596 τῆς Πολ. Δικονομίας «περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (κατ' ἔφεσιν) διαδικασίας ἐφαρμόζονται τὰ ὠρισμένα διὰ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καθόσον δὲν ἀντίκεινται ταῦτα εἰς τὰ ἐν τῷ περὶ ἐφέσεως κεφαλαίῳ ὀριζόμενα» κατὰ δὲ ἄρθρον 491 τῆς αὐτῆς Δικονομίας «ἐὰν δὲν ἐνεφανίσθη ὁ ἐνάγων ἀπορριπτεται ἢ ἀγωγή του ὡς ἀπαράδεκτος» ἐξομοιοῦται δὲ μετὰ τὸν ἐνάγοντα ὁ ἐκκαλὼν ὅτι δὲ αὕτη ἐστὶν ἡ ἔννοια τοῦ Νόμου ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 593 καθ' ὃ καὶ ἂν παραστῇ ὁ ἐκκαλὼν, ἀλλὰ δὲν προσάγει τὰς ἐκκαλουμένους ἀποφάσεις ἢ ἔφεσις ἀπορριπτεται ὡς ἀπαράδεκτος».